

Viorica Viscopoleanu: „CEL MAI FRUMOS MĂRȚIȘOR..."

VIORICA VISCOPOLEANU a fost zilele trecute invitata „cravatelor roșii" de la Școala generală nr. 178. De fapt nu era decît o revedere cu micile ei prietene pe care le cunoscuse în ajunul Olimpiadei mexicane. Atunci, în toamna lui '68, Viorica părăsise școala din cartierul Bucureștii Noi primind, prin glasul pionierei Rodica Nazarie din clasa a VI-a A, asigurarea că toate inimile de la „178" vor bate pentru ea, că toate elevele școlii și pionierele unității vor ține pumnii strînși în ziua marelui examen sportiv. *„Tot timpul vom fi alături de tine, Viorica !"*...

Tînăra noastră campioană olimpică n-a uitat acest moment emoționant, plin de duioșie. Iar într-o declarație făcută presei, imediat după marea performanță care i-a adus medalia de aur mult visată, ea a ținut să amintească și de aportul moral pe care copiii unei școli bucureștene îl aduseseră la succesul ei. Referirea viza evident pionierele de la „178"...

Apoi, la reîntoarcerea de la J.O., o delegație a cravatelor roșii din aceeași școală a ținut să fie prezentă la aeroport, s-o întîmpine pe Viorica cu toată afecțiunea izvorîtă din inimile lor curate, să-i ofere flori, s-o îmbrățișeze cu căldură. Cîteva fotografii pe un panou aflat chiar la intrarea în școală imortalizează acest nou moment emoționant !

Și acum, iat-o pe Viorica iarăși printre prietenele ei. Se simțea datoare să le povestească — așa cum le promisese, de altfel — unele crîmpeie din istoria marelui ei succes mexican, să le asigure totodată că oricare dintre ele poate ajunge, ca și ea, în vîrful piramidei sportive, prin muncă disciplinată și efort stăruitor. Ceea ce a scăpat Vioricăi din filmul vibrant al recordului ei, a completat — splendid — printr-o peliculă fotografică densă care a surprins momentele cele mai interesante ale probei de săritură în lungime, filmul neobositului animator al atletismului nostru care este profesorul Peppy Zămbreșteanu, martor ocular la marea confruntare sportivă de pe Stadio Universitario...

La plecare, aceeași Rodica Nazarie, acum elevă în clasa a VIII-a, a ținut să reînnoiască asigurarea elevelor și pionierelor de la Școala generală nr. 178 : *„Tot timpul vom fi alături de tine, Viorica !"*... Apoi i-a oferit flori și, drept mărțișor, cu ocazia Zilei Femeii, un uriaș album cu imagini din activitatea sportivă a școlii.

— Vă mulțumesc din inimă, fetelor ! Este cel mai frumos mărțișor pe care l-am primit vreodată !

O ANTRENOARE DIN ROMÂNIA ÎN MIJLOCUL GIMNASTELOR SPANIOLE

Gineta Stoenescu conducătoare de cursuri la Madrid și Barcelona

La invitația doamnei *Alicia Lage*, directoare în Direcția centrală de educație fizică feminină din Spania, prof. Gineta Stoenescu, conducătoarea ansamblului de gimnastică modernă al țării noastre la mondialele de la Varna, a făcut, în lunile decembrie 1969 — ianuarie 1970, o vizită la Madrid și Barcelona. Atenția cu care cotidienele de mare tiraj și revistele spaniole au tratat prezența profesoarei românce în Peninsula Iberică ne-a îndemnat ca, la înapoiere, s-o rugăm pe Gineta Stoenescu să ne împărtășească cîteva impresii din această călătorie.

— De fapt, în ce scop v-ați deplasat, totuși, în Spania ? Din relatările presei, ne dăm seama că nu a fost vorba de o călătorie turistică.

— Așa și este. Am fost solicitată să conduc în Spania două cursuri de gimnastică modernă, desfășurate la finele anului 1969 și începutul lui 1970. Primul a reunit la Madrid 26 de profesoare de gimnastică din capitala Spaniei și din alte șase provincii (Cáceres, Granada, Sevilla, Alicante, Alava și Guipúzcoa), iar cel de-al doilea s-a desfășurat la Barcelona, cu participarea a 32 de profesoare.

— Cum apreciați nivelul la care se situează gimnastica modernă spaniolă ?

— Este necesar să precizez că, în Spania, gimnastica feminină este răspîndită mult sub forma gimnasticii de întreținere a sănătății, aceasta avînd un caracter de masă. De asemenea, cunoaște o largă aderență publică gimnastica ritmică, cu un conținut bogat datorită îndeosebi folclorului spaniol ce cuprinde o infinitate de mișcări și pași caracteristici. Dar, recunoscîndu-se faptul că atît gimnastica educativă cît și cea ritmică nu acoperă decît parțial cerințele de mișcare ale femeii, specialistele spaniole au hotărît să cunoască cît mai mult din tainele gimnasticii moderne, solicitîndu-mă să le împărtășesc din cunoștințele mele. Deși cursurile pe care le-am condus au fost de scurtă durată, am reușit, totuși, să trec în revistă aproape tot conținutul de bază al gimnasticii moderne pornind de la pași și alergări specifice, continuînd cu îndoiri de trunchi, balansuri-valuri, echilibru static-dinamic, turații, sărituri, jocuri muzicale, precum și mînuirile de bază cu accent pe obiectele portative solicitate de regulamentul internațional : cerc, coardă, minge, panglică. Pentru mai buna înțelegere a materialului, am prezentat 80 de diapozitive cu pozițiile-cheie ale diverselor grupe de mișcări, precum și o peliculă de scurt metraj cu grupele de exerciții de bază ale gimnasticii moderne.

— Considerați că înțelegerea de către cursante a expunerilor dv. s-a făcut în condiții optime ?

— Faptul că m-am putut adresa profesoarelor de gimnastică din Spania în limba lor natală a constituit un serios atu pentru mine, înțelegerea cunoștințelor predate fiind deplină. Am putut astfel să predau și patru exerciții impuse din regulamentul de gimnastică modernă, tinerele gimnaste spaniole putînd concura în viitor la categoriile copii, a III-a și a II-a. Aș dori să mai dau doar un singur exemplu care probează eficiența muncii desfășurată de mine în Spania. Multe dintre lecții au fost imprimate pe bandă, filmate, fotografiate, profesoarele participante la cursuri putînd astfel revedea, oricînd, lecțiile și repetîndu-le, la rîndul lor, cu alte profesoare doritoare a practica și preda gimnastica modernă.

— Cum a fost primită activitatea desfășurată de dv. ?

— Deși pot părea lipsită de modestie, trebuie să vă asigur că aprecierile la adresa muncii mele au fost elogioase. Ziarele au relatat pe larg despre cursurile conduse la Madrid și Barcelona, au publicat fotoreportaje, mi-au solicitat interviuri la Radio și Televiziune. Consider, că am făcut o treabă utilă, iar faptul că președintele federației catalane de gimnastică, Don Juan de la Llera, mi-a declarat că am pus „piatra fundamentală a gimnasticii moderne din Spania" constituie cea mai mare mulțumire pentru mine, ca antrenoare.

Constantin MACOVEI

In foto : profesoara Gineta Stoenescu (stînga) lucrînd cu „elevele" spaniole.

SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI

MAMA VEDETEI

de Art. BUCHWALD

Cîteodată aud despre întîmplări suficient de duioase și senine pentru a mai uita grozăviile pe care ni le servește televiziunea.

In această povestire adevărată va fi vorba despre antrenorul unui club universitar de fotbal, pe care îl voi numi aici Smathers. Universitatea o voi numi Sampson, pentru a evita un eventual proces de calomnie. Se află undeva prin nord-vestul Statelor Unite. Antrenorul Smathers află dintr-o sursă sigură de existența — undeva în echipa unui colegiu — a unui fundaș nemaipomenit de talentat și se hotărăște să-l racoleze cu orice preț pentru echipa universității sale. Se urcă la volanul mașinii și după vreo 900 km parcurși descinde în orașul de reședință al băiatului.

După scurte investigații, constată că băiatul locuiește nu departe, împreună cu mama sa, o doamnă divorțată. Apoi află că recent mai mulți antrenori, veniți din partea unor cluburi universitare, au vizitat localitatea cu intenții identice. Competiția interuniversitară pentru acordarea unei burse de studii putea fi considerată deci deschisă.

Judecind îndelung problema, Smathers ajunge la concluzia că pentru a putea cîștiga competiția în urmărirea semnăturii băiatului, trebuia să obțină cu orice preț adeziunea mamei. Planul lui de bătălie s-a bazat pe această strategie. O dată hotărîrea luată, s-a îmbrăcat în cel mai bun costum al său și cu un buchet de flori în mînă a sunat la ușa familiei.

Mama, o doamnă încă atrăgătoare, a fost impresionată din primul moment. Dar Smathers a decis să nu precipite lucrurile. I-a declarat de la bun început că tot ceea ce dorea era ca ea să știe cît de mult îl admira pe băiatul ei și că nu voia decît să-l știe mulțumit.

Seara următoare o invită pe mamă la cină, la un restaurant elegant. Uitîndu-se profund în ochii ei, Smathers a povestit despre existența plină de glorie a universității din Sampson. Este cea mai veche și cea mai bună universitate din acel stat, spunea. Protectorii universității stăpîneau toate afacerile importante din stat, cu posibilități nelimitate de a oferi cele mai bune servicii. Apoi universitatea este situată într-un mediu încîntător, cu cabane proprii de schi la 15 km, cu minunate locuri de vînătoare și de pescuit în apropiere. Există dormitoare noi și confortabile, un club studențesc ultra elegant și baze sportive cum nu există nicăieri în lume.

Din punct de vedere al învățăturii, universitatea conta printre cele mai bune din țară. Apoi mai spuse că dacă ar fi avut un fiu, ar fi fost mîndru să-l poată da la universitatea din Sampson. Toate acestea păreau să exercite o profundă impresie asupra mamei.

Seara următoare, Smathers o invită pe doamnă la dans. In timp ce alunecau îmbrățișați pe parchetul lucios, el povestea despre viața plină de satisfacții a studenților universității. Aveau la dispoziție teatru, festivaluri, baluri, carnavaluri, excursii interesante și concerte. In timpul campionatului aveau prilejul să viziteze toate colțurile Statelor Unite, iar dacă se calificau, puteau lua parte la marile turnee de la Miami, New Orleans sau Pasadena.

Mama îl asculta încîntată.

Acum Smathers era sigur : nu și-a pierdut timpul în zadar.

Cu prilejul celei de a treia și ultimei întîlniri, a invitat-o pe mamă la o partidă de călărie în împrejurimile orașului. In timp ce o săruta cu pasiune, îi șoptea la ureche, cu tremolo în voce, că indiferent ce va decide cu privire la fiul ei, noaptea aceasta el nu o va uita niciodată.

După ce a condus-o pe mamă acasă, s-a întors cale de 900 km la Sampson, împăcat cu gîndul de a fi făcut tot ceea ce-i stătea în putere pentru a-l avea pe fundaș în echipa sa.

O săptămînă mai tîrziu poșta i-a adus o scrisoare de la mama băiatului. Smathers o deschide nervos și începe s-o citească : „Băiatul meu a hotărît să învețe mai departe la Universitatea din Minnesota, dar dumneata ai fost atît de convingător, încît m-am decis să-mi reiau studiile și să urmez cursurile Universității din Sampson. Sper deci să te revăd în curînd și te sărut cu multă, multă dragoste, a dumitale..."

(din „Herald Tribune")

SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI

CÎND OLIMPICELE AJUNG BUNICE

— Patinajul artistic n-a fost pentru mine, niciodată, un vis împlinit. Eram un copil docil care, în orașul de provincie în care trăiam și învățam carte, nu vedeam în patinaj un lucru atractiv. Intr-o vacanță de iarnă, primind în dar o pereche de patine și un pulover, am urmat îndemnul — mai mult pentru a-l cinsti pe autorul darului — să merg la patinaj, să folosesc patinele. Și astfel, m-am pomenit luptînd să mă mențin pe luciul gheții, veghind să mă apăr de băieții care treceau, năluci, pe lîngă mine, simulînd că vor să mă zdrobească. Grav zgîndărit, orgoliul meu a reacționat, și cu gîndul că va veni o zi cînd o să le arăt eu cine sînt și ce pot, am început să patinez de-a binelea.

Mai întîi, concuram în probele de viteză-copii și ocupam, întotdeauna, locul III — onorabil, veți spune, dar eu voi adăuga că nu pentru că aveam aptitudini care mă situau înaintea altora, ci pentru că în toate cursele acelei prime ierni din viața mea de patinatoare, eram numai trei copii care luam startul.

In iarna următoare m-a observat Alfred Feraru, care, mă rog, era protagonistul gheții, relevat ca un virtuoz patinator artistic și cu faima de fotbalist consacrat la „Dragoș Vodă".

— Tu vei face patinaj artistic, fetițo, nu viteză.

Și începutul inițierii m-a cîștigat pentru patinajul artistic, devenind partenera lui într-un cuplu care s-a dovedit apoi cel mai valoros din țara noastră.

In anul 1932, prezentîndu-ne la campionatele naționale de patinaj artistic de la București, am cucerit titlul la proba de perechi, pe care l-am deținut, apoi, neîntrerupt, împreună, timp de zece ani.

Doi ani mai tîrziu, după debutul nostru din Capitală, la campionatele europene de la Praga, ne-am clasat pe locul 7 din 10 perechi concurente, pierzînd proba în care aspiram cu îndreptățite resurse la locul 3, din cauza emoției mele. N-a fost un trac obișnuit în asemenea debuturi internaționale, ci ceva cu totul special, dar scuzabil : în momentul în care ni s-a dat nouă semnalul de începere, a fost înălțat pavilionul tricolor al României, ca o legitimare a perechii de pe gheață, pentru publicul care popula tribunele arhipline. Nu știam exact despre ce e vorba, dar pătrunsă de solemnitatea momentului și copleșită de fluturarea drapelului nostru tricolor, m-am pierdut de-a binelea. Conștient, partenerul meu a deslușit că se-ntîmplă ceva neobișnuit cu mine, și după lacrimile ce-mi curgeau necontenit, brăzdindu-mi obrajii, ca și după tremurul convulsiv al întregului meu trup, atunci cînd el mă luase de umeri să valsăm. A fost cel mai emoționant moment al vieții mele sportive de pînă atunci și a rămas astfel drept cea mai puternică amintire pînă în zilele noastre, pentru tot restul vieții mele.

In anul 1936 am concurat pe gheața de la Garmisch Partenkirchen, reprezentînd România la probele de patinaj artistic (perechi) din cadrul Jocurilor Olimpice, ocupînd locul 13 din 19 perechi concurente. Era totuși un succes pentru că ne-am dat seama că cele 10 locuri care ne despărțeau de protagoniști nu erau o diferențiere de valoare, ci numai de condiții de pregătire. In timp ce noi nu aveam posibilitatea să patinăm decît iarna, majoritatea concurenților olimpici se pregăteau în tot cursul anului, pe gheață întreținută artificial. Și ca o dovadă că cuplul nostru s-a bucurat de o prețuire valorică, adaug amănuntul că, de atunci, cinci ani în șir, neîntrerupt, eram programați, ca invitați speciali, la toate demonstrațiile și galele internaționale de patinaj artistic, ce se organizau la Garmisch Partenkirchen, în lotul celor mai prestigioși patinatori mondiali.

In anul 1941 am obținut chiar Marele Premiu al Orașului Berlin, și-apoi războiul a paralizat și activitatea noastră — încheie un capitol de micro-monografie sportivă, interlocutoarea noastră.

După o pauză de 12 ani, același cuplu Irca Thimcik-Minculescu și Alfred Feraru, a reapărut la startul campionatelor naționale din anul 1953. Ca pasărea Phoenix, renăscută din propria-i cenușă, dar folosind patinele, cuplul-decan a redevenit campion național, ispravă reeditată în 1954 și apoi în anul 1955. O autentică renaștere, desăvîrșită numai printr-o înaltă clasă tehnică și susținută de o voință de o remarcabilă dîrzenie, care a reconsiderat o valoare, mari aptitudini

— Mă devotasem preocupărilor mele de soție și de mamă, și-mi satisfăceam aleanul sportiv susținîndu-mi soțul, pe Dumitru Minculescu, în activitatea lui de canotor și în obligațiile sale de campion național la schif, — reia povestirea fosta noastră patinatoare olimpică.

Simțeam însă că nu se cuvine să îngrop un mare bagaj de cunoștințe, capitalul unei experiențe ce se cuvenea fructificat în favoarea sportului românesc, a celor mulți și merituoși care veneau din urmă. Erau doar copiii țării.

Condițiile create și patinajului în acești ani de mari și providențiale reforme pentru viața sportivă de la noi, m-au obligat să-mi fac un serios examen de conștiință, — nu se cuvenea să stau departe, nu puteam dezerta de la o chemare de-a dreptul patriotică.

Și chemarea n-a rămas fără ecou : în anul 1957 am devenit arbitru, iar din anul 1966 sînt consacrată arbitru internațional pentru patinajul artistic. Bulgaria, Cehoslovacia, U.R.S.S., R.D.G., mi-au făcut cinstea unor solicitări și am arbitrat astfel în concursuri, dintre care unele, ca cele de la Praga, ale „patinei de aur", se înscriu printre organizările clasice din calendarul internațional. In țară am fost prezentă, ca arbitru, la toate concursurile desfășurate din 1957 și pînă acum.

— Și din această prezență pe gheață, de peste patru decenii, cu experiența acumulată, ce socoți acum că era mai dificil : să concurezi sau să arbitrezi ?

Răspunsul vine hotărît, fără ezitări.

— Evident, să arbitrezi e mai greu, cu mult mai greu. Și știi oare de ce ? Pentru că, concurînd, îți angajezi, tu însuți, soarta și destinul tău. Arbitrînd însă, dispui de aprecieri de care depinde situația celor care se încred în competența, în cinstea, în puterea ta de obiectivitate. Și e mare lucru să lupți cu tine însuți, să observi și să cîntărești apoi just evoluțiile concurenților, să-ți concentrezi întreaga ta atenție.

— Și, în încheiere, cui acorzi preferințe — în calitatea dumitale de fostă campioană, de fel ca arbitru, — dintre patinatorii noștri de azi ?

— Integral și nețărmurit, celor „doi puștani de aur" pe care-i crește sportul românesc : Beatrice Huștiu și Gheorghe Fazekaș. Sînt campioni naționali la... seniori, și ei n-au decît cîte 13 ani, cu un bun demaraj internațional. De le vor crește numai aripile și de fel năsucurile, de vor munci cu perseverență și dăruire, ca pînă acum, și de li se va da posibilitatea continuu să aibă confruntări internaționale la proporțiile lor, nu disparate, — atunci patinajului românesc îi sînt destinate mari și pe deplin îndreptățite izbutiri mondiale.

— Personal, ce preocupări ai acum ?

— Alerg, dar nu pe gheață, ci ...în șoșoni, să prind autobuzul către Cișmigiu, unde trebuie să-mi întîlnesc nepoata, că-s bunică, — nu știai ?

Ce ți-e și cu olimpicele cînd ajung bunice !

Raluca VLĂDUȚ

FOTOGRAFIE DE EPOCĂ. Pe vremea cînd patinatoarele purtau costume felurite, dar nu erau lipsite de grație. De la fular și cravată pînă la gulerul de blană...

★ ★ ★

Astăzi, și noi jucăm fotbal...
Foto : Aurel NEAGU

ARGUMENTE

La 25 de ani, în plină glorie, Catherine Lacoste, fiica fostului mare tenisman al Franței — unul dintre cei trei mușchetari, alături de Cochet, Borotra și Brugnon — se retrage de pe terenurile de sport. Aceasta s-a întîmplat în Texas, la cea de a 69-a ediție a campionatelor amatoare de golf ale Statelor Unite.

In Franța, nu practică golful mai mult de 35 600 de jucători, în timp ce în America numărul lor se ridică la... 7 milioane.

Și totuși, Catherine Lacoste, supranumită „Crocodilul Kid" (din cauza portbonerului ei din pluș verde) este întîia, deși înfruntă cele mai bune jucătoare din lume.

Acum doi ani a cîștigat strălucit turneul open al Cascadelor, în Virginia. Iar înainte de campionatele Americii, devenise campioană amatoare a Franței și a Angliei.

Ea nu joacă cu mănuși, ca alți jucători, ci cu mîinile descoperite. Întrecerea se desfășoară la 36 de găuri, dar victoria ei s-a încheiat la cea de a 34-a. Fericită, telefonează tatălui ei, la Saint-Jean de Luz : — Asta-i tată, am cîștigat ! Ea știe ce înseamnă aceste cuvinte pentru tatăl ei, încercat jucător în „Cupa Davis".

La propunerile de a deveni jucătoare profesionistă în America și a cîștiga mulți, foarte mulți bani, Catherine răspunde de fiecare dată zîmbind : — Eu, eu nu joc pentru bani.

In locul unui premiu tentant de 5 000 dolari, ea a preferat o splendidă cupă de 22 de kg.

Dar marea surpriză, abia acum urmează. După acest imens succes, titlul de campioană a Statelor Unite la golf, Catherine Lacoste a declarat că va abandona sportul de performanță. Motivul ? Ea nu a dat nici unul.

Poate este și aceasta o trăsătură a marilor campioni. De a părăsi sportul, așa cum au făcut Jean-Claude Killy recent, și acum 40 de ani, chiar tatăl ei, Lacoste, în plină glorie.

Virgil LUDU

PALMARES...

O glumă răutăcioasă d. V. CRAIȚA-MINDRA

STÎNGACI BĂRBAȚI...

Manon Lescaut a fost azi în grădină,
chiar amîndoi pe-aceeași bancă-am stat :
avea un păr din plin oxigenat
și frunzărea o carte de... străină.

Eu, ca niznai, fumam mereu, distrat,
nu bănuiam că-i marea eroină,
cînd monogramul de pe geanta fină
ca o lanternă, brusc, m-a luminat.

Și ce folos ? Mai mult m-am fîsticit...
Am vrut să-i spun o vorbă epocală,
dar un strănut pe loc m-a gîtuit.

Iar ea, cu fața devenită pală,
m-a săgetat cu ochi de gheturi reci :
„Stîngaci bărbați în veacul XX !"

Valeriu GORUNESCU

FEMEI ÎN ARENĂ

Sindicatul portughez pentru luptele cu tauri a hotărît ca femeile să aibă dreptul să apară ca toreadori în arenă. Președintele sindicatului, care s-a opus ca americana Edith Evans să intre în arenă ca toreador, și-a dat demisia. Conflictul a dus la o vie dispută în sînul opiniei publice portugheze. Trebuie precizat că luptele cu tauri din Portugalia se deosebesc considerabil de cele din Spania. Accentul se pune pe măiestrie, taurii nefiind omorîți în cursul luptelor ...